

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 188/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. J. M., trvale bytom B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. F., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. decembra 2006 sp. zn. 1 Toš 86/2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2007 doručená sťažnosť JUDr. Ing. J. M., B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky z 19. decembra 2006 (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 86/2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka, že uznesením z 19. decembra 2006 sp. zn. 1 Toš 86/2006 zamietol ako nedôvodnú jeho sťažnosť podanú proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) z 1. decembra 2006 sp. zn. PK – 1 Tš/8/2005, ktorým ho senát tohto súdu vzal opätovne do väzby podľa § 68 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), z dôvodu uvedeného v § 67 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku. Najvyšší súd si pritom osvojil záver špeciálneho súdu, že sťažovateľ sa nezdržuje na adrese a nepreberá zásielky, dlhšiu dobu marí riadny priebeh hlavného pojednávania napriek tomu, že ďalší spoluobžalovaní sú vo viacročnej väzbe, a tým je daný dôvod väzby podľa § 67 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku.

Sťažovateľ uviedol, že v zápisnici o jeho výsluchu z 26. mája 2004 sp. zn. VKE – 10/OVOZTČ-BA-2002, ktorej predmetom bolo vyjadrenie týkajúce sa miesta pobytu obvineného po prepustení z výkonu väzby na slobodu a adresy na doručovanie korešpondencie obvinenému, vypovedal, že sa bude zdržiavať na mieste trvalého pobytu B., alebo O., okres Z. Sťažovateľov advokát zároveň listom z 26. mája 2004 príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní oznámil, že sťažovateľ sa bude zdržiavať v B. alebo v objekte, v ktorom bol zadržaný 27. júna 2003, pričom uviedol, že *„adresa na doručovanie písomností je B., pokiaľ by doručovanie vykonávala Slovenská pošta. Pokiaľ by však orgány PZ mienili doručovať písomnosti osobne, tak potom je presná adresa totožná s informáciou týkajúcou sa pobytu môjho klienta, pričom obe adresy sú orgánom PZ osobne známe“*.

Ak špeciálny súd nepovažoval za dostatočné, aby predmetné písomnosti doručoval ním zvolenému právnomu zástupcovi, ale doručoval ich jemu osobne, pričom nemožnosť doručiť mu tieto písomnosti považoval za dôvod väzby, obmedzil jeho osobnú slobodu bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Porušením práva na spravodlivý proces je podľa

sťažovateľa to, ak konanie, ktoré je súčasťou práva obžalovaného na obhajobu, odôvodňuje rozhodnutie o vzatí do väzby.

Ďalej uviedol, že právny zástupca sťažovateľa listom z 24. novembra 2006 oznámil špeciálnemu súdu, že sťažovateľ bol prepustený z ústavnej liečby a požiadal, aby mu písomnosti týkajúce sa súdneho konania a predvolávania doručoval do O. Tento list bol špeciálnemu súdu doručený 27. novembra 2006. Ak sa špeciálny súd s touto námietkou v uznesení o vzatí do väzby vysporiadal tak, že ju považoval za irelevantnú, nevysporiadal sa správne so skutkovými okolnosťami a konal tak nad rámec Trestného poriadku, hoci ústava v zmysle čl. 2 ods. 2 dovoľuje konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Najvyšší súd si uvedené stanovisko osvojil v plnom rozsahu, na základe čoho sťažovateľ vyvodil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy súdmi.

Z toho vyvodil, že súdy porušili čl. 17 ods. 1 ústavy, pretože nebol daný dôvod na jeho pozbavenie slobody z dôvodov uvedených v § 67 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, čím súdy porušili aj čl. 5 dohovoru. Tým súčasne bol daný dôvod, aby bolo nariadené jeho prepustenie z väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru .

K porušeniu ústavného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, podľa ktorého: „Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom svojho obhajcu podľa vlastného výberu“, došlo podľa sťažovateľa konaním špeciálneho súdu pri doručovaní uznesenia z 13. novembra 2006 o uložení poriadkovej pokuty a uznesenia o pribratí znalca z 22. novembra 2006. Sťažovateľ namietal, že špeciálny súd doručoval písomnosti jemu osobne a neschopnosť doručiť mu ich považoval za dôvod pre jeho vzatie do väzby, hoci tieto písomnosti riadne prevzal jeho advokát, ktorý bol podľa udelenej plnej moci oprávnený na to, aby v jeho mene vykonával všetky úkony, prijímal doručované písomnosti, podával návrhy a žiadosti, podával opravné prostriedky (...).

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal nález:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. 12. 2006 sp. zn. I Toš 86/2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený článok 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c.) a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. 12. 2006 sp. zn. I Toš 86/2006 a uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku z 1. 12. 2006 sp. zn. PK – 1 Tš 8/05 sa zrušujú.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach upravujú ustanovenia § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z týchto podmienok je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je daná právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. (...)

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov (zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán), pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu (...).

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval zákonné predpoklady na uvalenie väzby ustanovené Trestným poriadkom a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov. Ak všeobecný súd tieto zákonné postupy dodržal, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci iba kvôli preskúmaniu jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii či neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody vzatím do väzby. Taktiež platí, že

ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

Vstupovanie ústavného súdu do procesu vzatia obvineného do väzby z iných dôvodov ako pre porušovanie ústavných princípov nemá opodstatnenie ani preto, že vzatie do väzby a nadväzne aj skúmanie dôvodov väzby je ústavne prijateľným spôsobom zabezpečené zákonným oprávnením obvineného žiadať o prepustenie z väzby kedykoľvek, najmenej každých štrnásť dní od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia o takej žiadosti. Navyše povinnosťou súdov je skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo sa zmenili, a to uplatňujú aj v celom trestnom konaní.

Z toho vyplýva, že v konaní pred ústavným súdom môže sťažovateľ uplatniť ochranu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru len vtedy, ak ho nechráni iný súd, v rozsahu svojej ústavnej kompetencie podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Ďalej musí ísť o porušenie základného práva, ktoré súvisí s tým, že osoba bola vzatá do väzby bez zákonom uznaného a v odôvodnení všeobecného väzobného súdu uvedeného dôvodu vychádzajúceho z konkrétnych skutkových okolností.

1. Sťažovateľ v návrhu na vydanie nálezu navrhol aj zrušenie uznesenia špeciálneho súdu z 1. decembra 2006 sp. zn. PK – 1 Tš 8/05.

Sťažovateľ na ochranu svojich základných práv mohol a aj využil zákonné prostriedky podľa Trestného poriadku (podal sťažnosť najvyššiemu súdu), preto vo vzťahu k špeciálnemu súdu ako porušovateľovi základných práv sťažovateľa ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci a z dôvodu subsidiarity v tejto časti ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Okrem toho ústavný súd nezistil, že by špeciálny súd postupoval pri uvažovaní väzby na sťažovateľa v rozpore s vymedzenými ústavnoprocenými princípmi a v rozpore s ustálenou súdnou praxou všeobecných súdov,

keď sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré v dôvodoch svojho rozhodnutia aj uviedol v celom rozsahu.

2. Sťažovateľ porušenie označených základných práv namietal aj rozhodnutím najvyššieho súdu z 19. decembra 2006 sp. zn. 1 Toš 86/2006, ktorým najvyšší súd rozhodol o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu špeciálneho súdu z 1. decembra 2006 sp. zn. PK – 1 Tš 8/05.

O námietkach sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením z 19. decembra 2006 sp. zn. 1 Toš 86/2006 tak, že ju zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky si osvojuje záver Špeciálneho súdu v Pezinku v tom smere, že obžalovaný sa nezdržuje na adrese, ktorú uviedol orgánom činným v trestnom konaní a nepreberá zásielky, dlhšiu dobu marí riadny priebeh hlavného pojednávania, napriek tomu, že ďalší spoluobžalovaní sú vo viacročnej väzbe.

Z uvedených dôvodov si Najvyšší súd Slovenskej republiky osvojuje postup súdu prvého stupňa z hľadiska ustanovenia § 68 ods. 1 Tr. por. a § 67 ods. 3 písm. a) Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

K námietkam obžalovaného treba uviesť, že skutočne sa v ustanovení § 564 ods. 5 Tr. por. č. 301/2005 Z. z. nenachádza, že by sa mali doterajšie predpisy použiť aj na konanie o „opätovnom vzatí do väzby“, ale uvedený výraz ani Trestný poriadok nepozná. Uvedené ustanovenie však uvádza dôvody a lehoty väzby ako aj rozhodovanie o návrhu na predĺženie väzby.

Dôvody väzby sú pritom uvedené v § 67 prvého oddielu štvrtej hlavy Tr. por., pričom ods. 3 Tr. por. spolu s dôvodmi väzby uvedenými pod písm. a) až d) sú nedielnou súčasťou tohto ustanovenia.

(...) Skutočnosť, že sa prvostupňový súd rozhodol doručovať uznesenie o uložení poriadkovej pokuty je zrejmá zo zápisnice z hlavného pojednávania (ktoré bolo opätovne obžalovaným zmarené), keď po vyhlásení uznesenia obhajca obžalovaného uviedol, že on sťažnosť podáva, ale je to právo obžalovaného, to znamená on si bude reagovať sám (č. 1.

2636). Teda evidentne nepodal sťažnosť v mene obžalovaného, ale len vo svojom mene.

Okolnosť, že obžalovaný v roku 2004 uviedol policajným orgánom, že títo mu môžu osobne doručovať zásielky do usadlosti v lese neznamená, že takúto povinnosť má aj súd. Súd mal k dispozícii potvrdenie o práceneschopnosti, z ktorej bola zrejmá aj adresa, na ktorej sa mal obžalovaný počas nej zdržiavať. Je nemysliteľné, aby obžalovaný uviedol niekoľko adries orgánom činným v trestnom konaní, neinformoval súd o svojom pohybe a tento bol povinný pred každým procesným úkonom po obžalovanom pátrať, kde sa momentálne nachádza. Navyiac doposiaľ zásielky preberal na mieste trvalého pobytu a teda bolo jeho povinnosťou prípadnú zmenu pobytu včas a riadne súdu oznámiť. Pri tom špeciálny súd sa mu pokúšal zásielku doručiť opakovane, a to najskôr poštou a až následne súdnym doručovateľom, a to taktiež opakovane.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obžalovaného JUDr. Ing. J. M. ako nedôvodnú podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.»

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry vychádza z názoru, podľa ktorého čl. 17 ods.1, 2 a 5 ústavy obsahuje vymedzenie základného práva, ktorého podstatou je, že väzba obvineného môže viesť k obmedzeniu osobnej slobody len vtedy, ak sú rešpektované a naplno realizované tieto ústavnoprocenčné princípy:

- proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie,
- o väzbe rozhodol súd,
- rozhodnutie o väzbe bolo odôvodnené aj skutkovými okolnosťami,
- obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 67 Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 1 písm. a) až c), ods. 2 alebo ods. 3 tohto ustanovenia,
- osoba bola vzatá do väzby a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 44/2002).

Odvolačný súd sa vysporiadal so všetkými namietanými skutočnosťami, predovšetkým odôvodnil dôvody väzby aj zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré odôvodňovali obavu

vyjadrenú v § 67 Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 1 písm. a) až c), ods. 2 alebo ods. 3 uvedeného ustanovenia.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade ide o väzobné súdy rozhodujúce v trestnom konaní) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom. Najvyšší súd na všetky zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať sťažnosť sťažovateľa v danom prípade za nedôvodnú.

V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny

názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd na základe obsahu sťažnosti, odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a vymedzených ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Najvyšší súd postupoval ústavne konformným spôsobom a sťažnosť neobsahuje také tvrdené porušenie ústavnoprocených princípov obmedzenia osobnej slobody väzbou, ktorého reálnosť by bolo možné posudzovať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. V sťažnosti sú uvedené len skutočnosti, ktoré sťažovateľ uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, a na tieto námietky dostal aj primeranú, zákonu (Trestnému poriadku) a ústave zodpovedajúcu odpoveď v odôvodnení napadnutého uznesenia. Podľa názoru ústavného súdu nie je potrebné, aby odôvodnenia všeobecných súdov dávali odpoveď na každú námietku v sťažnostiach obvinených, postačuje, ak tieto odôvodnenia obsahujú odpoveď na zásadné otázky, ktoré majú vplyv na rozhodnutie o vzatí do väzby v súlade s vymedzenými ústavnými princípmi.

Výsledky analýzy čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy platia v celom rozsahu aj na interpretáciu a aplikáciu čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ktorý vo svojej podstate vyjadruje rovnaký ústavný princíp.

Vo vzťahu k porušeniu práva obvineného na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto článkom dohovoru zaručuje oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie

práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom tohto práva je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (mutatis mutandis II. ÚS 8/96, II. ÚS 215/06).

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva : obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu.

Sťažovateľ si pre konanie zvolil obhajcu JUDr. P. F., ktorý v konaní vystupoval ako jeho obhajca už aj pred špeciálnym súdom. Z obsahu spisu ústavný súd zistil, že obhajca sťažovateľa v konaní pred špeciálnym súdom, ako aj pred najvyšším súdom mal zabezpečené všetky procesné práva dané mu zákonom, v rámci ktorých bol prítomný pri výsluchu sťažovateľa, podával návrhy za neho, ako aj sám, vyjadroval sa k veciam a bol volaný k procesným úkonom súdov, pričom jeho vyjadrenia boli v plnom rozsahu zohľadňované súdmi. Ústavný súd preto ani v uvedenom smere nezistil porušenie práv obhajoby súdmi.

Z týchto dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2007